

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 823: Cho Nên Khuyên Hết Thấy Chúng Sanh Hiện Tại Và Vị Lai, Ra Sức Hoằng Truyền, Mãi Đến Tột Đồi Vị Lai, Không Để Cho Dứt Tuyệt

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 070)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Cho nên khuyên hết thấy chúng sanh hiện tại và vị lai, ra sức hoằng truyền, mãi đến tột đồi vị lai, không để cho dứt tuyệt. Lời phó chúc này thật sâu xa và thiết tha vậy.】

Ý nghĩa của lời phó chúc (dẫn dò) này rất sâu xa và thiết tha. “Ra sức hoằng truyền”, chính là phải nghiêm túc nỗ lực đi hoằng dương, đi khắp nơi giảng kinh, đây chính là hoằng dương. “Truyền” là dạy học, truyền từ đời này sang đời khác, không thể để cho gián đoạn. Việc hoằng truyền, hàng tứ chúng đệ tử xuất gia và tại gia của chúng ta đều có trách nhiệm. Thế Tôn năm xưa lúc còn tại thế, đã đích thân làm một tấm gương sáng.

Quả thực, hoằng pháp là nhiệm vụ quan trọng của người xuất gia, cũng là sự nghiệp hàng đầu; nếu không thì quý vị xuất gia để làm gì? Tu hành thì người tại gia tu hành cũng thành tựu như vậy, người tại gia thành Đẳng Giác Bồ Tát, thành Phật có rất nhiều; thành Phật, thành Đẳng Giác không nhất định phải xuất gia, xuất gia chính là để tiếp nối huệ mạng của chư Phật. Nói cách khác, người xuất gia chính là vì ba câu này: “Ra sức hoằng truyền, mãi đến tột đồi vị lai, không để cho dứt tuyệt”, chúng ta xuất gia là vì điều này. Xuất gia mà làm không được ba câu này, thì đó chính là chúng ta có lỗi lầm. Người tại gia nếu có nhân duyên này, cũng phải phát tâm ra sức hoằng truyền.

Từ thời Đức Thế Tôn cho đến tận ngày nay, cư sĩ tại gia kiến lập đạo tràng, hoằng pháp truyền pháp, thời đại nào cũng có những vị trưởng giả đại đức cư sĩ xuất hiện, các ngài đối với việc tiếp nối huệ mạng của Phật có công lao rất lớn. Giống như thời cận đại, vào cuối thời nhà Thanh, đầu thời Dân Quốc, Phật pháp đích thực là do các vị cư sĩ tại gia cứu vãn. Tại Trung Quốc xuất hiện cư sĩ

Dương Nhân Sơn, ngài đã toàn tâm toàn ý hoằng truyền Đại thừa, thu thập những kinh điển đã bị thất lạc. Học trò của ngài là Âu Dương Cánh Vô đã sáng lập Chi Na Nội Học Viện tại Nam Kinh để truyền pháp, bồi dưỡng nhân tài hoằng pháp. Chư vị đồng tu đều biết, Đại sư Thái Hư trong Phật môn chúng ta cũng là học sinh của Nội Học Viện, là học trò của cư sĩ Âu Dương Cánh Vô. Trong hàng cư sĩ có không ít vị đại đức đều xuất thân từ Nội Học Viện, điều này đã cứu vãn được Phật giáo Trung Quốc.

Ở Đài Loan có lão cư sĩ Lý Bình Nam, ở Thái Lan có lão cư sĩ Cao Hường Như, mỗi một khu vực đều có những vị đại đức này đứng ra xây dựng đạo tràng, giảng kinh thuyết pháp, bồi dưỡng học trò. Hôm nay chúng ta ở tại nơi đây, đại cư sĩ Lý Mộc Nguyên có công đức không kém gì ngài Dương Nhân Sơn, không kém gì ngài Lý Bình Nam, các ngài đều là Bồ Tát hóa thân chứ không phải người phàm. Người phàm phu không thể nghĩ tới được, cũng không làm được; đây đúng như trong kinh đã nói, cần dùng thân cư sĩ để thuyết pháp thì ngài liền hiện thân cư sĩ, thực sự làm nên sự nghiệp hoằng truyền to lớn. Những người này là những người chân thật thọ nhận lời phó chúc của Phật, tiếp nối huệ mạng của Phật, vì Phật truyền đăng. Chúng ta đọc đến chỗ này, bản thân nhất định phải phát tâm noi gương, phải lập chí, phải phát nguyện.